

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рж1 р 13/2024
12.12.2024. године
Београд

Врховни суд, судија Бранка Дражић, у поступку заштите права на суђење у разумном року предлагача АА, ББ и ВВ, сви из ..., чији су пуномоћници Светислав Јовановић и Немања Рубеж, адвокати из ..., одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Апелационог суда у Београду Р4 р 23/24 од 05.11.2024. године, донео је 12.12.2024. године

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба предлагача и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Апелационог суда у Београду Р4 р 23/24 од 05.11.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев предлагача за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Решењем Апелационог суда у Београду Р4 р 23/24 од 05.11.2024. године, одбијен је као неоснован захтев предлагача да се усвоји приговор ради убрзања поступка у предмету Апелационог суда у Београду Гж1 3051/24 и утврди да је подносиоцима повређено право на суђење у разумном року у предмету Апелационог суда у Београду Гж1 3051/24.

Против наведеног решења, предлагачи су благовремено изјавили жалбу из свих законом прописаних разлога.

Одлучујући о жалби предлагача на основу члана 17. Закона о заштити права на суђење у разумном року и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку, Врховни суд је испитао побијано решење применом члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20 и 10/23 – други закон) и утврдио да жалба предлагача није основана.

У поступку доношења побијаног решења нема битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. ЗПП, на које Врховни суд пази по службеној дужности.

Према разлозима побијаног решења, предлагачи су дана 27.09.2024. године поднели приговор ради убрзања поступка Апелационом суду у Београду у предмету Гж1 3051/24, са наводима да је у предмету Првог основног суда П1 6625/21 донета

пресуда дана 13.09.2023. године која је достављена странкама у децембру 2023. године, да су жалбе изјављене у јануару 2024. године, а затим достављени одговори на жалбу у фебруару исте године, а да је предмет достављен другостепеном суду ради одлучивања о жалби тек по истеку шест месеци од поднетих жалби. Поред тога, наведено је да поступак у овом спору траје седам година и шест месеци након доношења првостепене пресуде, да је у питању радни спор који се односи на исплату минималне зараде и доприноса за социјално осигурање који су обухваћени тужбеним захтевима. Такође су навели да је припремно рочиште заказано 17.07.2017. године, а следеће 28.11.2017. године, да је решењем од 28.11.2017. године првостепени суд утврдио да је тужба повучена, а решењем од 03.04.2018. године одбачен предлог за враћање у пређашње стање као неблагоприятно, да је решењем Апелационог суда у Београду Гж1 449/18 од 18.04.2019. године укинута решење о одбацивању и предмет враћен на поновни поступак, да је решењем Првог основног суда у Београду П1 1008/17 од 11.01.2020. године дозвољено враћање у пређашње стање по предлогу пуномоћника тужилаца од 08.12.2017. године, да је заказано рочиште, да рочиште није одржано 07.10.2020. године иако је вештак преузео предмет 08.07.2020. године, да је рочиште од 19.01.2021. године из истог разлога одложено, да рочиште 26.04.2024. године није одржано јер су списи предмета били код вештака, да је 09.04.2024. године Трећи основни суд у Београду у предмету П 27702/20 затражио здружење предмета П1 6625/21 Првог основног суда у Београду, иако не постоји идентитет парничне странке у поступку П 27702/20. Такође су истакли да су у периоду од фебруара до септембра 2024. године рочишта су одлагана на молбе туженог. У међувремену предмет је достављен Апелационом суду у Београду 23.07. 20024. године, заведен под бројем Гж1 3051/24 и предат у рад судији 24.07. 2024. године.

На основу извештаја судије известиоца у предмету Апелационог суда у Београду Гж1 3051/24, утврђено је да је тужба у овом предмету поднета 13.03.2017. године, против СП „Ласта“ ради накнаде штете. Након достављања одговора на тужбу заказано је и одржано припремно рочиште 17.07.2017. године, када је одређено извођење доказа вештачењем путем вештака економско – финансијске струке, који је доставио налазе и мишљења 13.11.2017. године. На рочишту 28.11.2017. године донето је решење о повлачењу тужбе, с обзиром да на рочиште није приступио пуномоћник тужилаца. О предлогу тужилаца за враћање у пређашње стање, првостепени суд је одлучио решењем од 03.04.2018. године, против кога су тужиоци изјавили жалбу. Решењем другостепеног суда од 18.04.2019. године ово решење је укинута, након чега је првостепени суд дозволио враћање у пређашње стање, а затим је на рочишту 01.07.2020. године на предлог тужилаца одређено ново вештачење преко другог вештака економско-финансијске струке и рочиште заказано за 07.10.2020. године, које није одржано, јер се предмет налазио код вештака. По достављању налаза и мишљења вештака 07.09.2021. године и изјашњења на изнете примедбе 27.04.2022. године, пуномоћник тужилаца је предложио извођење доказа новим вештачењем преко другог вештака економско – финансијске струке, а које је одређено решењем 02.08.2022. године и вештак је свој налаз и мишљење доставио суду 10.10.2022. године, а првостепени суд је закључио расправу 07.02.2023. године. Међутим, решењем од 03.04.2023. године закључена расправа је поново отворена ради допуне поступка и закључена 13.09.2023. године, када је донета првостепена пресуда, против које су тужиоци изјавили жалбе 15.12.2023. године, а тужени 16.01.2024. године. На захтев Трећег основног суда у Београду предмет је достављен том суду 15.04.2024. године са напоменом да се врати након увида и након ургенције од 19.06.2024. године, предмет је

враћен, а затим достављен Апелационом суду у Београду 23.07.2024. године и предат већу у рад 24.07.2024. године. Судија известилац је навео да је ожалбеном пресудом одлучено о тужбеним захтевима четрдесет и једног тужиоца за исплату накнаде штете по више основа, о којима је одлучено изреком пресуде на 286 страна, те имајући у виду да је иницијални акт у парници поднет 13.03.2017. године, а да је предмет достављен другостепеном суду 23.07.2024. године, али и сложеност и обимност предмета, исти ће бити разматран на седници већа у законском року.

Имајући у виду укупну дужину трајања поступка пред првостепеним и другостепеним судом, сложеност и обимност предмета, околност да је предмет расправљања накнада штете по више различитих основа, већег броја тужилаца, те да је предмет достављен другостепеном суду 23.07.2024. године, као и наводе судије известиоца да ће предмет бити разматран на седници већа у законском року, а ценећи критеријуме из члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, Апелациони суд је нашао да приговор предлагача није основан.

Оцењујући наводе жалбе, Врховни суд налази да је првостепени суд потпуно и правилно утврдио чињенице које су од значаја за одлуку у овом предмету, као и да је на тако утврђено чињенично стање правилно применио материјално право одбијајући приговор предлагача из разлога које у свему прихвата и овај суд.

Одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије („Службени гласник РС“, број 98/2006), прописано је да свако има право да му независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и оптужбама против њега. Одредбом члана 6. став 1. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода („Службени лист СЦГ“ – Међународни уговори, бр. 9/2003, 5/2005 и 7/2007), („Службени гласник РС“ – Међународни уговори, бр. 12/2010 и 10/2015), између осталог, прописано је да свако, током одлучивања о његовим грађанским правима и обавезама или о кривичној оптужби против њега има право на правичну јавну расправу у разумном року пред независним и непристрасним судом образованим на основу закона.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, прописано је да при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предмета суђења, пре свега сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа и врста предмета суђења или истраге, значај предмета суђења или истраге по странку, понашање странака током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлука.

Разумна дужина трајања судског поступка представља оптимално потребно време да се одлучи о праву странке које је спорно, да би се отклонила неизвесност, а странка добила сазнање да ли јој спорно право припада или не, чиме се обезбеђује и правна сигурност странака. Оптимално потребно време за окончање поступка је релативна категорија, која се процењује у сваком конкретном случају на основу околности које се тичу сложености чињеничних и правних питања у судском поступку,

понашања подносиоца захтева за заштиту права на суђење у разумном року, поступање суда, природа захтева, односно значаја предмета спора за подносиоца захтева.

Полазећи од наведених материјално правних одредби у контексту утврђеног чињеничног стања, Врховни суд налази да је првостепени суд одлучујући о приговору предлагача правилно оценио све утврђене чињенице и приликом доношења побијаног решења узео у обзир све наведене околности. Чињеница је да се ради о поступку у парници из радног односа, у коме је суд дужан да посебно води рачуна о потреби хитног решавања. Међутим, поступак у парници у којој има више од 40 тужилаца, дакле велики број странака, чини овај предмет изузетно сложеним, пре свега из процесних разлога, при чему се такође мора имати у виду да је у току првостепеног поступка донето решење којим је утврђено да је тужба повучена услед изостанка пуномоћника тужилаца са рочишта за главну расправу, те да је у поступку одлучивања о предлогу за враћање у пређашње стање предмет био у фази одлучивања и пред другостепеним судом. Поступање другостепеног суда у конкретном предмету након достављања списка, указује да није протекао инструкциони рок од девет месеци за одлучивање о жалбама прописан одредбом члана 383. став 2. ЗПП. Зато су као неосновани оцењени жалбени наводи предлагача којима се заправо анализира укупно трајање поступка, што све не доводи у сумњу закључак првостепеног суда да предлагачима није повређено право на суђење у разумном року, имајући у виду утврђене чињенице и околности конкретног случаја.

На основу изложеног, Врховни суд је одлучио као у изреци применом члана 17. и 20. Закона о заштити права на суђење у разумном року, а о жалби је одлучивао судија одређен годишњим распоредом послова на основу члана 16. став 4. наведеног закона.

Захтев предлагача за накнаду трошкова другостепеног поступка је одбијен применом члана 153. став 1. и члана 165. ЗПП, који се примењује на основу члана 30. Закона о ванпарничном поступку, имајући у виду да предлагачи нису успели у поступку по жалби.

Судија
Бранка Дражић, с.р

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ:

Против овог решења није дозвољена жалба у смислу одредбе члана 21. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић